

Rep.Nr.

2013/2862

ARBEIDSHOF TE BRUSSEL

ARREST

OPENBARE TERECHTZITTING VAN 4 NOVEMBER 2013.

5DE KAMER

Arbeidsongeval
Op tegenspraak
Heropening der debatten

In de zaak:

**DE LANDSBOND DER CHRISTELIJKE
MUTUALITEITEN**, met maatschappelijke
zetel gevestigd te 1031 BRUSSEL,
Haachtsesteenweg 579 B 40.

Appellant, vertegenwoordigd door Mr.
SCRAYEN loco Mr. V. VAN OBBERGHEN,
advocaat te Vilvoorde.

Tegen:

HET FONDS VOOR ARBEIDSONGEVALLEN, met
burelen gevestigd te 1050 BRUSSEL,
Troonstraat 100.

Geïntimeerde, vertegenwoordigd door Mr.
L. VERSLUYS, advocaat te Leuven.

★

★

★

Na beraad, spreekt het Arbeidshof te Brussel het
hiernavolgend arrest uit :

Gelet op de stukken van de rechtspleging, meer
bepaald:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het
vonnis gewezen op tegenspraak door de Arbeidsrecht-
bank van Brussel op 23 juni 2011;

- het verzoekschrift in hoger beroep ontvangen ter griffie van het Arbeidshof te Brussel op 21 augustus 2012;
- de conclusies van de partijen;

Gelet op de door partijen neergelegde stukken.

Gehoord de partijen in hun middelen en verdediging ter openbare terechtzitting van 7 oktober 2013 waarna de debatten gesloten werden en de zaak in beraad werd genomen.

★

★

★

I. FEITEN

De heer H. was op 30 juni 1994 het slachtoffer van een arbeidsongeval in dienst van een werkgever zonder verzekering tegen arbeidsongevallen, zodat het Fonds voor Arbeidsongevallen (hierna genoemd het FAO) de vergoeding van de gevolgen van dit arbeidsongeval voor zijn rekening nam.

De gezondheidszorgen werden in afwachting van de regeling van het arbeidsongeval ten laste genomen door de Landsbond der Christelijke Mutualiteiten (hierna genoemd de LCM), die vervolgens meerdere uitgavenstaten ter betaling voorlegde aan het FAO:

- uitgavenstaat 1 van 24 juni 1999 t.b.v. 64.045,42 eur over de periode van 16 september 1994 tot 31 december 1995, overgemaakt aan het FAO op 5 augustus 1999; dit bedrag werd op 10 maart 2003 betaald aan de LCM;
- uitgavenstaat 2 van 16 juli 2001 t.b.v. 15.751,33 euro over de periode van 31 juli 1995 tot 6 april 1998, overgemaakt aan het FAO op 21 februari 2003; van dit bedrag betaalde het FAO op 28 mei 2003 een niet betwist bedrag van 15.347,26 euro;
- uitgavenstaat 3 van 7 december 2001 t.b.v. 118,86 euro over de periode van 26 april 1999 tot 11 oktober 2000, overgemaakt aan het FAO op 21 februari 2003; dit bedrag werd door het FAO betaald op 28 mei 2003;
- uitgavenstaat 5 van 11 maart 2003 t.b.v. 41,97 euro over de periode van 3 april 2002 tot 30 augustus 2002, overgemaakt aan het FAO op 28 maart 2003; dit bedrag werd door het FAO betaald op 24 juni 2003.

In de loop van de procedure voor de arbeidsrechtbank volgde uitgavenstaat nr. 7 van 22 maart 2006 t.b.v. 282,03 euro, aan het FAO overgemaakt met conclusie van 7 februari 2011.

Met brief van 30 april 2003 vorderde de LCM met toepassing van artikel 42 van de Arbeidsongevallenwet Private Sector betaling door het FAO van 36.726,98 euro intrest op uitgavenstaat 1.

Met brief van 23 juni 2003 kondigde het FAO betaling aan van 16.139,45 euro, berekend vanaf 5 augustus 1999 (mededeling uitgavenstaat) tot 10 maart 2003 (betaling uitgavenstaat). Voornoemd bedrag aan intrest werd door het FAO betaald op 2 juli 2003. Het FAO stelde dat op prothesen, medische kosten en verplaatsingskosten geen wettelijke, doch enkel moratoire intrest kan worden toegekend, en de toepassing van artikel 42 beperkt is tot uitkeringen voor arbeidsongeschiktheid.

In navolgende correspondentie bleven partijen op hun standpunt, waarbij zij refereerden aan rechtspraak die de wederzijdse stellingen ondersteunde.

II. RECHTSPLEGING

a.-

Met inleidende dagvaarding van 8 februari 2005 vorderde de LCM voor de Arbeidsrechtbank te Brussel betaling door het FAO van een provisie van 27.732,99 euro, te vermeerderen met de gerechtelijke intrest en de kosten, met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding, dit alles bij vonnis uitvoerbaar zonder enige reserve.

b.-

Met conclusie, neergelegd ter griffie van de arbeidsrechtbank op 7 februari 2011, vorderde de LCM tevens betaling van 282,03 euro, te vermeerden met de wettelijke intrest vanaf de gemiddelde datum van uitbetaling.

c.-

Met vonnis van 23 juni 2011 verklaarde de arbeidsrechtbank de vordering ontvankelijk en gedeeltelijk gegrond; zij veroordeelde het FAO tot betaling aan de LCM van de moratoire intrest op de uitgavenstaten 2, 3, 5 en 7 vanaf de ingebrekestelling door LCM voor elk van die staten.

Aan de LCM werd akte verleend van zijn voorbehoud voor eventuele bijkomende uitgaven.

Het FAO werd veroordeeld tot de kosten van het geding.

d.-

Er wordt geen melding gemaakt van een betekening van dit vonnis.

e.-

Met verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het Arbeidshof te Brussel op 21 augustus 2012, tekende de LCM hoger beroep aan tegen het vonnis van de arbeidsrechtbank van 23 juni 2011. Hij vorderde dat het arbeidshof dit vonnis zou vernietigen en, opnieuw recht doende, haar oorspronkelijke vordering ontvankelijk en gegrond te verklaren, met verwijzing van het FAO in de kosten van beide aanleggen.

f.-

Met vervangende beroepsconclusie, neergelegd ter griffie van het arbeidshof op 1 februari 2013, tekende het FAO incidenteel beroep aan tegen het reeds bestreden vonnis; het vorderde dat het arbeidshof de vordering tot betaling van moratoire intrest op uitgavenstaat 7 ongegrond zou verklaren, daar niet wordt aangetoond dat er een oorzakelijk verband bestaat tussen de medische kosten en het arbeidsongeval.

III. ONTVANKELIJKHEID VAN HET HOGER BEROEP

Het hoger beroep en het incidenteel beroep werden tijdig en met een naar de vorm regelmatige akte ingesteld, zodat ze ontvankelijk zijn.

IV. BEOORDELING

1. Artikel 42 derde lid van de Arbeidsongevallenwet Private Sector

a.-

Artikel 42 derde lid van de Arbeidsongevallenwet Private Sector, in de versie voorafgaand aan de wijziging door artikel 61 van de Wet van 18 juni 2008, bepaalt dat op de in deze wet bepaalde uitkeringen van rechtswege intrest verschuldigd is vanaf het ogenblik waarop zij eisbaar worden.

Ten onrechte argumenteert het FAO dat de door de verzekeringsinstelling betaalde vergoedingen van medische, farmaceutische, heelkundige en verplegingskosten geen uitkeringen in de zin van artikel 42 derde lid van de Arbeidsongevallenwet Private Sector zijn, zodat slechts moratoire intrest verschuldigd is vanaf de ingebrekestelling.

Met de term 'uitkeringen' heeft de wetgever in deze bepaling bedoelt de wetgever alle bedragen die krachtens de Arbeidsongevallenwet Private Sector verschuldigd zijn, ongeacht de schuldenaar ervan.

Bijgevolg is deze intrest ook van rechtswege verschuldigd op de in artikel 41 tweede lid van de Arbeidsongevallenwet Private Sector door de verzekeringsinstelling betaalde vergoedingen van medische, farmaceutische, heelkundige en verplegingskosten vanaf de betaling ervan, wanneer deze verzekeringsinstelling van de wetsverzekeraar of desgevallend van het FAO de terugbetaling vordert van deze vergoedingen.
(vgl. Cass. 19 februari 2007, S.06.0003.N)

Het is dan ook terecht dat de LCM betaling vordert van de intrest op de door haar betaalde medische, farmaceutische, heelkundige en verplegingskosten vanaf de betaling ervan.

b.-

Ten onrechte verwijst het FAO naar de parlementaire voorbereiding van de desbetreffende bepaling, de aanbeveling van de Raad van State en de bedoeling van de wetgever, om haar stelling te ondersteunen dat de door de LCM gedane uitgaven geen uitkeringen zijn in de zin van artikel 42 derde lid van de Arbeidsongevallenwet.

De parlementaire voorbereiding van een wet niet kan worden aangevoerd tegen de klare en duidelijke tekst ervan.

(vgl. Cass. 21 februari 1967, Arr. Cass. 1966-67, 789; Cass. 22 december 1994, Arr. Cass. 1994, 1149; Cass. 30 juni 2006, C.050117.F)

c.-

De bepaling van artikel 42 derde lid van de Arbeidsongevallenwet Private Sector is een afwijking op artikel 1153 BW.

Naar het oordeel van het arbeidshof geldt dit niet enkel voor het bepaalde in artikel 1153 derde BW, doch voor de volledige bepaling van artikel 1153 BW.

Het feit dat de door de LCM gedane uitgaven uitkeringen zijn in de zin van artikel 42 derde lid van de Arbeidsongevallenwet Private Sector, maakt dat de intrest van rechtswege verschuldigd is vanaf het ogenblik van eisbaarheid ervan. De omstandigheid dat de intrest van rechtswege eisbaar is, sluit de

toepassing van artikel 1153 BW in zijn geheel uit.

Als lex specialis staat artikel 42 derde lid van de Arbeidsongevallenwet Private Sector de toepassing van artikel 1153BW als lex generalis in de weg.

De argumenten van het FAO die steunen op artikel 1153 BW en bij uitbreiding op de artikelen 1146 en 1147 BW, dienen bijgevolg als niet ter zake te worden afgewezen.

d.-

Ten onrechte stelt het FAO dat de wetswijziging door artikel 60 van de Wet van 8 juni 2008 van onmiddellijke toepassing is en met name op de hangende procedures.

Met betrekking tot de problematiek van de werking van de wet in de tijd moet in eerste instantie worden nagegaan of de nieuwe wet zelf de gevolgen van zijn invoering bepaalt, in welk geval deze overgangsregeling moet worden toegepast.

Wanneer dit niet het geval is moet toepassing worden gemaakt van de principes van het gemeenrechtelijk overgangsrecht, zoals afgeleid uit artikel 2 van het Burgerlijk Wetboek, naar luid waarvan de wet enkel beschikt voor het toekomstige en geen terugwerkende kracht heeft.

Een nieuwe wet is in de regel niet alleen van toepassing is op de toestanden die na haar inwerkingtreding zijn ontstaan, maar ook op de toekomstige gevolgen van de onder de vroegere wet ontstane toestanden, die zich voortdoen of voortduren onder de gelding van de nieuwe wet, voor zover daardoor geen afbreuk wordt gedaan aan reeds onherroepelijk vastgestelde rechten.

Artikel 62 van de Wet van 8 juni 2008 bepaalt dat deze in werking treedt waarop hij in het staatsblad wordt bekend gemaakt; deze bekendmaking gebeurde op 18 juni 2008.

Met toepassing van de hiervoor aangehaalde principes is de gewijzigde bepaling enkel van toepassing op de toestanden die na 18 juni 2008 zijn ontstaan, en op de toekomstige gevolgen van de onder de vroegere wet ontstane toestanden, die zich voortdoen of voortduren onder de gelding van de nieuwe wet, voor zover daardoor geen afbreuk wordt gedaan aan reeds

onherroepelijk vastgestelde rechten.

De door de LCM met inleidende dagvaarding van 8 juli 2005 gestelde vordering heeft geen betrekking op toekomstige gevolgen van de onder de vroegere wet ontstane toestanden in voornoemde zin.

e.-

Het hoger beroep van de LCM is bijgevolg gegrond; het bestreden vonnis dient te worden vernietigd in de mate dat het oordeelde dat de door de verzekeringsinstelling betaalde vergoedingen van medische, farmaceutische, heelkundige en verplegingskosten geen uitkeringen in de zin van artikel 42 derde lid van de Arbeidsongevallenwet Private Sector zijn, zodat slechts moratoire intrest verschuldigd is vanaf de ingebrekestelling.

2. De gevorderde bedragen

In zijn vervangende beroepsconclusie, neergelegd ter griffie van het arbeidshof op 1 februari 2013, vordert het FAO dat hem gelegenheid wordt geboden nader te concluderen over de concrete bedragen die door de LCM worden gevorderd.

Het arbeidshof is van oordeel dat op deze vraag kan worden ingegaan.

OM DEZE REDENEN

HET ARBEIDSHOF

Gelet op de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, zoals tot op heden gewijzigd, inzonderheid op artikel 24;

Rechtsprekend op tegenspraak en na erover beraadslaagd te hebben:

Verklaart het hoger beroep en het incidenteel beroep ontvankelijk;

Verklaart het hoger beroep reeds als volgt gegrond;

Vernietigt het bestreden vonnis in de mate dat het oordeelde dat de door de verzekeringsinstelling betaalde vergoedingen van medische, farmaceutische, heelkundige en verplegingskosten geen uitkeringen in de zin van artikel 42 derde lid van de

Arbeidsongevallenwet Private Sector zijn, zodat slechts moratoire intrest verschuldigd is vanaf de ingebrekestelling;

Alvorens verder recht te doen, heropent de debatten teneinde partijen toe te laten standpunt in te nemen over de concrete gevorderde bedragen;

Zegt dat het FAO zijn standpunt ter zake dient uiteen te zetten onder de vorm van een conclusie, die uiterlijk op 31 december 2013 dient neergelegd te worden ter griffie van het arbeidshof en medegedeeld aan de raadsman van de LCM;

Zegt dat de LCM zijn standpunt ter zake dient uiteen te zetten onder de vorm van een conclusie, die uiterlijk op 28 februari 2014 dient neergelegd te worden ter griffie van het arbeidshof en medegedeeld aan de raadsman van het FAO;

Zegt dat partijen hieromtrent zullen worden gehoord op de openbare terechtzitting van de 5de kamer van het Arbeidshof te Brussel op **24 maart 2014 te 14 uur**, in de zaal 0.6, Poelaertplein 3 te 1000 Brussel;

Houdt de beslissing betreffende de kosten aan.

★

★

★

Aldus gewezen door de 5de kamer van het Arbeidshof te Brussel en ondertekend door :

Mr. D. RYCKX: Raadsheer,

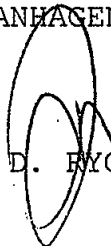
G. JACOBS: Raadsheer in Sociale Zaken als werkgever,

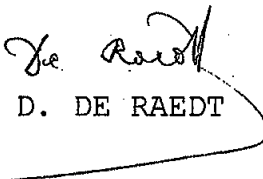
D. VANHAGENDOREN: Raadsheer in Sociale Zaken als werknemer-arbeider,

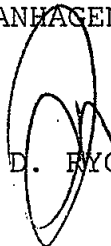
En bijgestaan door :

D. DE RAEDT: Griffier,

G. JACOBS

D. VANHAGENDOREN

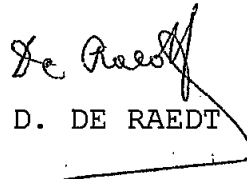

D. DE RAEDT

D. RYCKX

De heer D. VANHAGENDOREN, raadsheer in sociale zaken, als werknemer-arbeider, die bij de debatten aanwezig was en aan de beraadslaging heeft deelgenomen, verkeert in de onmogelijkheid om het arrest te ondertekenen.

Overeenkomstig artikel 785 Gerechtelijk Wetboek wordt het arrest ondertekend door de heer D. RYCKX, Raadsheer en de heer G. JACOBS, raadsheer in sociale zaken, als werkgever.

En uitgesproken op de openbare terechtzitting van de 5de kamer van het Arbeidshof te Brussel op 4 november 2013 door de heer D. RYCKX, Raadsheer, en bijgestaan door D. DE RAEDT, Griffier,

D. DE RAEDT

D. RYCKX